

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 21/2020
22.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца адвоката АА из ..., чији је пуномоћник Мирослава Кисић Јовановић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ д.о.о. ..., ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Трећег основног суда у Београду, у седници одржаној 22.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Трећи основни суд у Београду.

Образложење

Извршни поверилац Божо Прелевић, адвокат из Београда је 02.12.2014. године Трећем основном суду у Београду поднео предлог за извршење против извршног дужника „ББ“ д.о.о. Београд, на основу веродостојне исправе – рачуна бр. .../... од 05.12.2011. године. Решењем о извршењу Трећег основног суда у Београду Иив 279/14 од 17.04.2015. године одређено је предложено извршење против извршног дужника.

Одлучујући по приговору извршног дужника Трећи основни суд у Београду је решењем Иив 279/14 од 26.04.2016. године ставио ван снаге решење о извршењу Трећег основног суда у Београду Иив 279/14 од 17.04.2015. године у делу којим је одређено извршење и одлучио да ће се поступак наставити као поводом приговора против платног налога и списе предмета доставио парничном одељењу Трећег основног суда у Београду на даљи поступак.

Решењем П 3765/17 од 28.09.2018. године Трећи основни суд у Београду се огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења списе предмета уступио Привредном суду у Београду као стварно и месно надлежном суду.

Привредни суд у Београду није прихватио стварну надлежност и предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08,... 87/18) и члана 22.

став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Трећи основни суд у Београду.

Наиме, према члану 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању привредних делатности, па и када је у наведеним споровима једна од странака физичко лице, ако је са странком у односу материјалног супарничарства. Одредбом члана 22. став 2. истог Закона, прописано је да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан други суд.

Према наведеној законској одредби (члан 25. став 1. тачка 1. Закона), привредни судови су стварно надлежни да суде у споровима између домаћих и страних привредних друштва, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација, односно између привредних субјеката, без обзира на правну природу спора, што значи да када се ради о привредним субјектима за стварну надлежност привредног суда довољно је да је испуњен субјективни критеријум. Уколико се ради о споровима између привредних субјеката и других правних лица за стварну надлежност привредног суда неопходно је да је испуњен и објективни критеријум, односно да се ради о спору између ових лица насталом у обављању привредне делатности.

Дакле, субјективни критеријум за надлежност привредних судова је да се ради о спору између привредних друштава и предузетника. Предузетником се, у смислу члана 83. став 1. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ број 36/11,... и 95/18), сматра пословно способно физичко лице које обавља делатност у циљу остваривања прихода и као такво је регистровано у складу са законом, а ставом 2. истог члана прописано је да физичко лице уписано у посебан регистар, које обавља делатност слободне професије, уређену посебним прописом, сматра се предузетником само ако је то тим посебним прописом одређено. Делатност адвоката јесте регулисана посебним законом – Законом о адвокатури, по коме је адвокатура независна и самостална служба за пружање правне помоћи физичким и правним лицима (члан 2. став 1. овог Закона), а адвокатуром се може бавити лице уписано у именик адвоката Адвокатске коморе. Из наведеног произилази да делатност адвоката представља слободну делатност, да се адвокати уписују у посебан регистар – именик адвоката који се води у Адвокатској комори, али Законом о адвокатури није предвиђено да се адвокати сматрају предузетницима (у складу са чланом 83. став 2. Закона о привредним друштвима).

Имајући ово у виду, у конкретном случају се ради о спору између тужиоца адвоката, који нема статус предузетника и туженог - правног лица, па Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за надлежност привредног суда, јер није испуњен субјективни критеријум, с обзиром да се не ради о спору између привредних субјеката, односно предузетника, па је, применом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, за одлучивање у овој правној ствари - стварно надлежан основни суд.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић